

«Περιμένοντας τον Γκοντό» του Σάμουελ Μπέκετ από την Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης»

Η παράσταση της Πειραματικής Σκηνής της «Τέχνης»...

«Ψαχουλεύοντας» τὸ μεγάλο μυστικό τῆς ἀνδρωπότητας

κλινώνει μορφικά και φιλοσοφικά τις λογοτεχνικές προθέσεις του και χαρίζει στο διαλεκτικό και ανέτοιμο ακόμα κοινό το ερμηνευτικό «κλειδί» της εποχής και του εαυτού του...

Ο Μπέκετ ασχολήθηκε με τον άνθρωπο και τη μοίρα του. Στο πεζογραφικό του έργο περιγράφει την κοινωνική αλλοτρίωση που τον περιμένει...

Για να παρουσιάσει στη σκηνή ένα γλυφό τον προβληματισμό του άφησε από τα πρόσωπα κάθε τεχνικό κοινωνικό μανδύα, τα μεταβάλλει σε τύπους...

φές να καλεί τον άνθρωπο να συμπιλωθεί με το βαθύτερο στοχασμό του, να δώσει μια απάντηση έστω και περιγραφική του αντολογικού του αδιέξοδου...

Το θέατρο του επομένως καθ' άλλο παρά άπαισιόδοξο, αντιρρεαλιστικό ή αντικοινωνικό είναι, όπως άλλαζε και όλο το θέατρο του Παράλλοου...

Το θέατρο του επομένως καθ' άλλο παρά άπαισιόδοξο, αντιρρεαλιστικό ή αντικοινωνικό είναι, όπως άλλαζε και όλο το θέατρο του Παράλλοου...

έξουσιαστικής αμοιβαίας έπιβολής που τους ένώνει.

Δέν είναι μηδενιστής ο Μπέκετ. Είναι έλευθερος στοχαστής και έρευνητής που πεί «μέχρις εσχάτων». Η άπαισιόδοξία του είναι άπομυθοποιητική και δρά ένεργητική και όχι παθητική, οδηγεί στην έπιγνωση, την αυτάρκεια, τη γαυριά και από εκεί στη δημιουργικότητα.

Η «Λουτσία» για πρώτη φορά όλόκληρη από τη Λυριική

Πρεμιέρα αύριο στην Άθήνα «Λουτσία» για πρώτη φορά όλόκληρη από τη Λυριική

ΑΘΗΝΑ, 30.— ΑΥΡΙΟ το θράδυ, η «Λυρική Σκηνή» θα παρουσιάσει το πρώτο φετινό καινούριο έργο της, την όπερα του Ντονιτσέτι «Λουτσία ντ'...

Θεοδωράκης...

Ευκλείδης Πουλάκη του Αττικού

είχει ζητήσει, στις θερινές εκδηλώσεις του στο Ώδειο Ήρωδου του Άττικού, την...

Παντελίδης Πουλάκη - Π. Παντελίδης

θές το θράδυ, στο καλλιτεχνικό κέντρο έρουσεσ εκθέσεις: της Μαριλένας Άρα- Παντελόπουλου.

Ο άλλος εκθέτης της «Ωρας» είναι ο Παντελής Παντελόπουλος που γράφει για την έκθεσή του: «Η κίνηση της πόλης, τ' αυτοκίνητα, οι διαφημίσεις, ο θόρυβος, οι άνθρωποι, τα κόμμι, ίσως νάναι αυτές οι επιδράσεις στη ζωγραφική μου. Η ανάγκη για έκφραση χωρίς ιδιαίτερες τεχνικές αναζητήσεις ξεκινώντας χωρίς πρόθεση τραβώντας γραμμές πλάθοντας φόρμες, αφήνοντας τη φαντασία έλευθερη να περάσει από μέσα μου στο χαρτί, κάπως έτσι αισθάνομαι όταν ζωγραφίζω».

Για τον Παντελίδη μπορούμε ακόμα να παρατηρήσουμε ότι με τὰ σχέδιά του μας εισάγει στο χώρο του σύγχρονου υπερρεαλισμού, όπως αυτός νοείται από την κίνηση των άντεργκράουντ κόμμι στην Αμερική και την Εύρωπή (κύρια στη Δ. Γερμανία). Επίσης, η ζωγραφική του σε καρενάια, σε ήμερες ή έντονες στιγμές των ταξιδιών του, σε καταστάσεις όπου κυριαρχεί η φαντασία και το όνειρο, ξαφνιάζει και καταδειχνει. Ξαφνιάζει όπως μια άπρόσμενη λάμψη και καταδειχνει προκαλώντας τη χαρά, για την έπαναφορά στο όρατο πεδίο, της λεπτομερείας που μια άσχημη ταχύτητα μάς, μάς κάνει να μην προσέχουμε. Ο Παντελίδης μεγάλωσε στην Αθήνα, μέσα στην βουή και την κίνηση της νύχτας, στους βραδυνούς της δρόμους και στην άνησυχία του μυαλού του. Σε μία έποχή γενικής έρωσης, η μάτια...

ή απόπειρα αναβάλλεται. Λίγο πριν νυχτώσει, όταν η άγωνία τους κορυφώνεται και τὰ προσήματα δέν λειτουργούν, έμειναι η αιώνια έλπίδα τους. Η άναμονή του Γκοντό και τούς άνανεώνει.

Σ' αυτό το φιλοσοφικό κλίμα κυλάει τὸ έργο, που από άποψη φόρμας τὸ χαρακτηρίζει έλλειψη δράσης (άπουσιάζουν έντελώς τὰ γεγονότα), τελματωμένες καταστάσεις που μεταφέρουν μεταφυσικά έρωτήματα και πικρές κομικές αλήθειες που δημιουργούν ποιητικό κλίμα. Τὸ τραγικό αδιέξοδο είναι φαρσικό, τὸ φυσικό χωρόχρονο άπουσιάζει και στη θέση του έχουμε μεταφυσική διάσταση χώρου και τόπου που τη σημαίνουν έντονα τὸ δέντρο και τὸ φεγγάρι. Τὸ κάδρο τὸ συμπληρώνει ένας διάλογος συμβολικός με τὸν όποιο οι δύο τόποι έκφράζουν τήν άγωνία τους καθώς στέκουν μόνοι με τήν άγνοιά τους, περικυκλωμένοι από τὸ κενό και τὸ άγνωστο. «Πρωτόπλαστοι» οι ήρωες του Μπέκετ δέν αφήνονται ώστόσο γυμνοί και άβοήθητοι όπως στη Βίβλο σε μία έρημη χώρα. Ο Μπέκετ δέν τρώς άρνείται τὸν πολιτισμό, τήν πείρα τής ανθρωπότητας. Τήν άγάπη, τήν έπικοινωνία, τήν αλληλοβοήθεια, τήν φίλια, τήν άνάγκη τής μοναξιάς, τήν σκέψη, τήν παρηγοριά του άλλου στις ήττες μας. Πλάι στην ανθρωπινή σχέση του Βλαντιμίρ και του Εστραγκόν «περνάει» η άρνητική μορφή πολιτισμικής σχέσεως, ο κυρίαρχος Πότζο με τὸν υποτακτικό του Λάκου που έκφράζουν τήν φοιχτή άψη και σχέση του σαδομαζωχισμού. Αυτοί οι δύο τύποι, άν και προσφέρουν ποικιλία για να κυλήσει ο χρόνος, έντεινουν περισσότερο τήν άνια, και άγωνία και γεμίζουν τούς δύο βασικούς ήρωες με τρώο.

Ο Μπέκετ όπως βλέπουμε αναλύει τις κοινωνικές σχέσεις στη βασική τους μορφή. Ένα πρότυπο φίλιας και ένα πρότυπο άποτυχημένης σαδομαζωχιστικής έξάρτησης, είναι τὸ δύο μοντέλλα που διαρκώς επαναλαμβάνονται στη ζωή.

Τήν ανθρωπινή ζωή τὸ βλέπει σαν παρωδία και σαν παρωδία τήν αναπαριστά, σηματοποιημένη και ούσιαστική μετά από τις «τρομερές» του άφαίρέσεις.

Οι έποχές αλλάζουν, τὸ δέντρο φυλλάει στην δεύτερη πράξη, η ίδια επανάληψη τής άγωνίας και τὸ αδιέξοδο τής ζωής στη σκηνή. Ο Εστραγκόν με τήν πλήρη του ιδιοσυγκρασία ψάχνει να βρει νόημα σε γήινες άπολαύσεις. Έγκαταλείπει τὸ φίλο του για να έπιστρέψει πάλι συντομιμένος και έξουθενωμένος από τήν ανθρωπινή σκληρότητα. Και ο διανοούμενος Βλαντιμίρ τὸ άνοίγει τήν άγκαλιά και παρόλο που δέν τὸν ένόχλησε η άπουσία του, γιατί έκείνος είναι αὐτοσχεδιαστής τής ζωής του, ώστόσο τὸν παρηγορεί και χαιρέται να είναι πάλι μαζί.

Με τήν ευκαιρία αυτή δόθηκε χθές, συνέντευξη τύπου, στο θέατρο «Ολύμπια» από τούς παράγοντες τής παράστασης, που άναφέρθηκαν στα ιστορικά και φιλολογικά στοιχεία του έργο.

Διαπιστώνουμε ότι δέν είναι ο «κλικ» όπως μέχρι στιγμής μας τὸν παρουσιάζαν, αλλά ο άνθρωπος που έχει παρερμηνέσει όρισμένες βασικές αξίες.